

Küçük Dik-Dik'in Bahçesi



Aysel Banu YAVUZAL

Küçük Dik-Dik'in Bahçesi

Aysel Banu YAVUZAL



Geniř, gneřli savanada, altın sarısı otların ılık rzgrda dalgalandıđı yerde kk bir dik-dik yařardı. Kckt; sıcak kahverengi tyleri ve kocaman, yumuřacık gzleri vardı. Bařında minik sivri iviler gibi iki kısa boynuz durur, uzun ince burnu havayı koklarken kıpır kıpır oynardı. Omzunda rme ottan kk bir antası vardı, geri řimdilik ii bořtu.



Her sabah küçük dik-dik küçük bir tepenin zirvesine koşar ve savanayı seyrederdi. "Keşke burada çiçekler olsaydı," diye iç çekerdi. "Parlak kırmızılar, sarılar ve morlar da." Ama gördüğü tek şey ottu, ottu ve yine ottu. Yine de kocaman kara gözleri umutla parıldardı. Bir gün çiçeklerin açacağına inanıyordu.



Bir g n burnunun ucundan mavi ve mor bir kıvılcım geti. Bu, parıldayan kanatlarıyla havada asılı duran bir nektarkuşıydı. T yleri m cevher gibi parlıyor, uzun kıvrık gagası kanadının yanındaki minik kırmızı bir ieęe uzanıyordu. "Merhaba!" diye cıvıldadı nektarkuşu. "Neden ota bakıp duruyorsun?" Dik-dik g l msedi. "Bir bahe hayal ediyorum," dedi.



"Bir bahçe mi?" Nektarkuşu parlak, tetikte başını yana eğdi. "Ben çiçekleri severim! Savanada uçarken tüylerimde tohumlar taşıyım. Ama onları ekmeye hiç vaktim olmaz." Dikdik'in kulakları dikildi. "Ben de kazabilir ve sulayabilirim," dedi. "Ama hiç tohumum yok." Birbirlerine baktılar. "Birlikte çalışabiliriz!" diye aynı anda bağıldılar.



Nektarkuşu hızla uçup gitti ve gagasında minik bir tohumla döndü. "Al bakalım!" dedi ve tohumu dik-dik'in çantasına bıraktı. Sonra yine uçtu ve bir tane daha, bir tane daha getirdi. Kısa süre sonra çanta her boy ve şekilde tohumla doldu. Dik-dik'in gözleri kocaman açıldı. "Bu şimdiye kadarki en güzel gün!" diye sevindi ve minik kuyruğu sevinçle kıpırdadı.



Dik-dik, yumuşacık bir derenin yanında güneşli bir yer buldu. İnce, çevik bacaklarıyla yumuşak toprakta küçük çukurlar kazdı. Nektarkuşu tepesinde süzülüp her çukura bir tohum bıraktı. "Bir senin için," diye şakıdı nektarkuşu, "bir de senin için!" Dik-dik tohumların üstünü toprakla örtüp hafifçe bastırdı. "Şimdi onları sularız," dedi, "ve bekleriz."



İki arkadaş her gün bahçeleriyle ilgilendi. Nektarkuşu daha çok tohum bulmak için savananın ta öbür ucuna uçtu, dik-dik ise dereden getirdiği suyla her küçük toprak yığınına suladı. "Büyüyecekler mi?" diye sordu nektarkuşu. "Büyüyecekler," dedi dik-dik sabırla. "Sadece onlarla ilgilenmeye devam etmeliyiz." Öyle de yaptılar, günlerce, güneş yakıcı olsa bile.



Bir sabah topraktan minik yeşil bir filiz başını uzattı. Dik-dik soluğunu tuttu. "Bak!" diye haykırdı. Nektarkuşu görmek için aşağı süzüldü. "Bu bir bitki!" diye cıvıladı. Küçük filizin etrafında dans ettiler. Kısa süre sonra daha da çok yeşil filiz belirdi. Dik-dik onları usulca suladı, nektarkuşu ise fazla yaklaşan böcekleri kovaladı. Bahçeleri büyüyordu!



Ama bir öğleden sonra gökyüzünde kara bulutlar belirdi. Sert bir rüzgâr esti ve küçük bitkiler yere eğildi. "Olamaz!" diye bağırdı dik-dik. "Rüzgâr onları kıracak!" Nektarkuşu endişeyle daireler çizerek uçtu. Sonra aklına bir fikir geldi. "Ottan ve dallardan bir siper yapabiliriz!" dedi. Birlikte, narin filizleri korumak için bahçenin etrafına alçak bir çit ördüler.



Rüzgâr esti de esti, ama küçük çit sapasağlam dayandı. Bitkiler sallandı ama kırılmadı. Fırtına geçince güneş yeniden çıktı. Dik-dik ve nektarkuşu her bitkiyi tek tek kontrol etti. Hepsi güvendedi! "Başardık!" diye sevindi nektarkuşu. "Bahçemizi koruduk." Dik-dik gülümsedi. "Çünkü birlikte çalıştık," dedi.



Haftalar geçti, bahçe daha da uzun ve daha da yeşil oldu. Sonra bir sabah dik-dik harika bir şey gördü. Bir tomurcuk! Bir tane daha! Bir tane daha! "Nektarkuşu, çabuk gel!" diye seslendi. Nektarkuşu geldi ve soluğu kesildi. "Açacaklar!" diye cıvıladı. Beklediler ve izlediler. Ve sonra, yavaşça, ilk çiçek yapraklarını açtı. Nektarkuşunun minik çiçeği gibi parlak kırmızıydı.



Sonra daha çok çiçek açtı. Sarılar, morlar ve turuncular da. Bahçe savanada bir renk gökkuşağıydı. "Ne güzel!" diye fısıldadı dik-dik. Nektarkuşu çiçeklerin arasında süzülüp nektar içti ve çiçekten çiçeğe polen taşıdı. "Ve hepsi bizim," dedi. "Yani, paylaşmak için bizim," dedi dik-dik, kocaman gözleri parlayarak.



Parlak çiçekler uzaktan görülebiliyordu. Hayvanlar birer birer ziyarete geldi. Bir kaplumbağa gölgede dinlenmek için durdu. Bir mirket ailesi çiçeklere göz attı. Uzun bir zürafa bile bir çiçeği koklamak için eğildi. "Ne güzel bir bahçe!" dediler hep birlikte. Dik-dik ve nektarkuşu gülümsedi. "Hoş geldiniz!" dediler. "Çiçeklerin tadını çıkarın!"



Kısa süre sonra bahçe bütün hayvanlar için mutlu bir buluşma yeri oldu. Nektarkuşu savananın başka yerlerine tohumlar taşıdı, dik-dik ise küçük hayvanlara nasıl kazacaklarını ve sulayacaklarını gösterdi. "Herkes bir bahçe yetiştirebilir," dedi onlara, "yardım edecek bir arkadaşı varsa." Nektarkuşu başını salladı. "Ve birazcık sabırla," diye ekledi cıvıdayarak.



Küçük dik-dik çiçek açan bahçesine, sonra da arkadaşı nektarkuşuya baktı. "Burası sadece otluken hatırlıyor musun?" diye sordu. Nektarkuşu güldü. "Şimdi renk ve hayat dolu." Dik-dik başını salladı. "Arkadaşlık güzel şeylerin büyümesini sağlayabilir," dedi. "En kurak, en otluk yerde bile." Nektarkuşu da mutlu bir şarkıyla onayladı.



Böylece küçük dik-dik ve nektarkuşu güneşli savanadaki bahçeleriyle ilgilenmeye devam etti. Suladılar, ektiler ve güzelliği herkesle paylaştılar. Ne zaman yeni bir hayvan gelse, dik-dik çantasından bir tohum uzatıp şöyle derdi: "Bunu bir arkadaşınla birlikte ek. Neler olacağını göreceksin." Çünkü öğrenmişlerdi ki arkadaşlık bütün dünyayı çiçek açtırabilir.